కథా కౌముది

గుర్తింపు

శ్యామలాదేవి దశిక

మా అమ్మాయి పెళ్ళిచేసుకోవడంతో మావారి సంగతేమోకానీ, నాకుమాత్రం మన కమ్యూనిటీలో మంచి గుర్తింపొచ్చింది!

తల్లి లెవెల్ నుంచి అత్తగారిలెవెల్ కు ఎదిగిన తర్వాత అంతవరకు పెద్దగా పట్టించుకోని G.P.A. సభ్యులు నాకు "హలో" చెప్పడం మొదలెట్టారు. అంతేకాకుండా అందులో బాగా పేరున్నవారు, ప్రముఖులు నేను ముందుముందు ఇంకా ఎదగగలనని పసిగట్టేసి, ఎందుకైనా మంచిదని వారి పక్కన నాకు స్థానం ఇవ్వడం మొదలుపెట్టారు!

అంత గొప్పవాళ్ళ మధ్య కూర్చునే అదృష్టం దొరికినందుకు ఉబ్బితబ్బిబైపోయాను. ఎందుకంటారా?

మరి ఆ G.P.A. , అదేనండీ 'గ్రాండు పేరెంట్స్ అసోసియేషన్' లో ఉన్నవాళ్ళు సామాన్యులటండీ?

వాళ్ళలో ఒక్కక్కరికీ ఎంత విజ్ఞానం, ఎంత అనుభవం. . . . అన్నింటినీ మించి అందులో అడుగు పెట్టాలంటే ఎంత అదృష్టం చేసుకోవాలి!

ఏ సందర్భం వచ్చినా అందరూ కలుసుకుంటూ వాళ్ళ అనుభవాల్ని తోటివారితో పంచుకుంటూ నాలాంటి వారికి ఆదర్శప్రాయంగా వుంటున్న ఎందరో మహానుభావురాండ్రులకు నిలయంగా వుంటున్న సంస్థ అది. వారిచ్చే సలహాలు, సూచనలు వారి వెనక నడిచే నాలాంటి వాళ్ళకు వారు చేసే ఉపదేశాలు, హెచ్చరికలు అత్యంత అమూల్యమైనవి.

"పిల్లల్ని కనడం వాళ్ళ స్వవిషయం, మనకెందుకూ అని మాట్లాడకుండా ఊరుకునేరు. ఎప్పుడు కనాలనుకుంటున్నారో అప్పుడప్పుడూ అడుగుతూ వుండండి. లేకపోతే మాలాగా వున్నపళంగా వుంటున్న ఊరుని, వున్న వాకిలినీ వదిలేసుకోవాల్సివస్తుంది. ఈ పిల్లలకు వాళ్ళ వీలే ముఖ్యంగాని మన ఇబ్బందులూ, మన ప్లాన్లు వాళ్ళకు అవసరంలేదు. తస్మాత్ జాగ్రత్త" అని అంటారు జానకి గారు.

"నువ్వు పిల్లల్ని కనేయి. నేను చూసుకుంటాలే అని తొందరపడి నేను చేసినట్టు వాగ్దానాలు చెయ్యకండి.

ఆ తర్వాత పీక్కుచావాలి" అంటూ హెచ్చరిస్తారు హేమలతగారు!

"ఇప్పుడే లైఫ్ ఎంజాయ్ చెయ్యండి! మీరు ఎక్కడికెళ్ళాలన్నా, ఏం చూడాలనుకున్నా వెంటనే చేసేయండి. రేపు మనవలు-మనవరాళ్ళు వచ్చాక ఇవన్నీ బంద్" అంటూ మన భవిష్యత్తును కళ్ళముందుంచుతారు కోమలగారు.

"మనం పిల్లల్ని కనే వయసులో మన పేరెంట్స్ దగ్గరలేకుండా ఇలా దేశాలు వచ్చి నానా తిప్పలు పడ్డాం.

ఇప్పుడు మళ్ళీ పిల్లల్ని సాకాలనడం అన్యాయం" అంటూ తన నిరసనను వెలిబుచ్చుతారు నిర్మలారావుగారు.

"అప్పటి ఓపికలు వేరు. ఆ ఓపిక ఇప్పుడు రమ్మంటే ఎక్కడ వస్తుందీ? అదీకాక అప్పుడు పిల్లల్ని మనకు చేతనైనట్టు పెంచుకున్నాం. ఇప్పుడు అట్లాకాదే వాళ్ళ రూల్స్ ప్రకారం, వాళ్ళ ఇష్టానుసారం పెంచాలి. ఏ కాస్త తేడా వచ్చినా మనపని గోవిందా!" అని అంటారు అటు కూతురి పిల్లల్ని, ఇటు కొడుకు పిల్లల్ని పెంచి తల బొప్పి కట్టించుకున్న భవానిగారు.

"వాళ్ళ అవసరాలకు మనం కావాలి, కానీ వాళ్ళకు మనమీద వీశమెత్తు నమ్మకం కూడ వుండదు. ఓచెంప మనచేత అన్నీ చేయించుకుంటూనే 'ఆర్ యూ షూర్ యు కెన్ హేండిల్' అంటూ ఇమ్మిగ్రేషన్ వాళ్ళు చూసినట్టు మనవంక అనుమానంగా చూస్తారు" అంటూ తన కోపాన్ని ప్రకటిస్తూ వుంటారు పార్వతిగారు.

"ఎవైలబుల్ గా వుంటే ఇలాంటి పాట్లు పడాల్సివస్తుందనే నేను వున్న ఉద్యోగం వదలకుండా పట్టుక్కూర్చున్నాను" అంటూ తన అసలు రహస్యం బైటపెట్టారు రాధారాణిగారు.

ఇలా గ్రాండ్ పేరెంట్స్ అసోసియేషన్ ఆడవాళ్ళందరూ అడపాతడపా చర్చలు జరుపుకుంటూ వాళ్ళ విజ్ఞానాన్ని తోటివారితో పంచుకుంటున్నప్పుడు, పక్కనే వున్న తాతగార్లు కూడా సంభాషణలో తల దూరుస్తూవుంటారు.

"మాకంటే మీరు ఎన్నో రెట్లు నయం. మీ ఆడవాళ్ళకు గ్రాండ్ మదర్‌గా మంచి గుర్తింపు, తోటి ఆడవాళ్ళ దగ్గరనుంచి టన్నులకొద్దీ సానుభూతి వుంటుంది. మామగాళ్ళనే ఎవరూ ఎప్పుడూ పట్టించుకోరు" అంటూ విచారాన్ని వ్యక్తపరుస్తారు విష్ణుమూర్తిగారు.

"ఈ వయసులో కూడా ఇంకా పనిచేస్తూ అలిసిపోయి ఇంటికి వచ్చే నాకు మా ఆవిడ దర్శనభాగ్యమే వుండదు. ఎప్పుడు ఏ పిల్లల ఇంటికి వెళ్తుందో, ఎన్నాళ్ళుంటుందో, ఎప్పుడు వస్తుందో ఆ దేముడికే ఎరుక! మా పిల్లలకు నా భార్య కావాలి గాని నేను అక్కరలేదు" అంటూ వాపోతారు వాసుదేవరావుగారు.

"ముప్ఫై ఐదేళ్ళు కంపెనీకి గొడ్డు చాకిరీ చేసి రిటైరై హాయిగా బతుకుదామనుకున్నాను. కానీ రిటైరైన మర్నాటినుంచి, 'తాతా టేక్ మి దేర్, గ్రాండ్ పా డ్రాప్ మి హియర్, తాతా డోంట్ ఫర్ గెట్ టు పిక్ మి అప్' అంటూ నా గ్రాండ్ చిల్డ్రన్ ఇచ్చిన డ్రైవర్ ఉద్యోగంతో రోజంతా రోడ్డుమీదే" అంటారు రెడ్డిగారు.

ఇలా పెద్దపెద్దవారి అనుభవాలు వింటూ పరిచయాలు పెంచుకున్న నేను, వాళ్ళు ఊహించినట్లే జి. పి. ఎ. తరఫున భావితరాలవారికి ఒక సరికొత్త సందేశమిచ్చే స్థాయికి ఎదిగిపోయాను !!

నిన్నగాక మొన్న ఏదో ఒక్క పెళ్ళి చేసి ఏ గ్రాండ్ చిల్డ్రన్ లేకుండా ఎంతో ప్రతిష్ఠాత్మకమైన గ్రాండ్ పేరెంట్స్ అసోసియషన్‌లో ఇంత సులభంగా దూరిపోయి ఇంత పాపులారిటీని ఎలా సంపాదించానా అని చాలామంది అనుమానిస్తూ అసూయ పడటం నేను గమనించాను.

పెళ్ళై మా అమ్మాయి దాని ఇంటికి అది వెళ్ళగానే మావారు ఇదే ఛాన్స్ అని ఓ నెల రోజులపాటు ఇండియా ప్రయాణం పెట్టేసారు. అక్కడ వున్నన్ని రోజులు నన్ను ఎక్కించిన రైలు ఎక్కించకుండా, చూపించిన డ్రైవర్ని చూపించకుండా ఆయన ఇష్టం వచ్చినట్టు తిప్పారు. మా విహారయాత్ర మధ్యలో మా అమ్మాయి–అల్లుడి దగ్గరనుంచి " we have a news to tell you, we will announce it soon" అంటూ అదేమిటో చెప్పకుండా బాంబులాంటి ఈ మైల్ వచ్చింది. ఇద్దరం ఆశ్చర్యపడటంతోపాటు, నేనూ అందరి ఆడవాళ్ళలాగానే ఏదో వూహించుకోవడం వగైరా జరిగాయి.

తర్వాత వారం రోజులకు, " we are proud parents of Rani. She is two weeks old---beautiful---- అంటూ ఆటంబాంబులాంటి ఈ మైల్ వచ్చింది. పెళ్ళై రెండు నెలలన్నా కాలేదు, అప్పుడే పిల్లను పెంచుకోవడమేమిటీ? ఇలాంటి ఆలోచన వున్నట్టు మాటవరసకైనా అనలేదే అని అనుకుంటూ ఏమీ అర్థం కాక ఫైల్ ఓపెన్ చేసాం.

మా అమ్మాయి ఒళ్ళో దర్జాగా కూర్చున్న కుక్కపిల్లను చూసి ఒకరిముఖాలు ఒకరం చూసుకొని దీనికా ఇంత బిల్డప్పు

ఇచ్చారు అని ఒకటే నవ్వుకుని ఆ సంగతి అంతటితో మర్చిపోయాం!

ఆ తర్వాత వారం రోజులకు మా హనీమూన్ యాత్ర ముగించుకొని ఇంటికొచ్చిపడ్డాం.

జెట్ లాగ్, ప్రయాణపు బడలిక తీరకుండానే అమ్మాయి-అల్లుడ్ని చూడాలన్న ఆతృతతో వాళ్ళింటికి బయలుదేరి వెళ్ళాం. కారు డ్రైవ్ వే లో ఆగడం చూసిన మా అల్లుడు మేము డోరు బెల్లు కొట్టకుండానే తలుపు తీసాడు. అతను తలుపు తీసీ తీయడంతోటే కుక్క "భౌభౌ" మంటూ అరుస్తూ బంతిలాగా నా మీదకు ఎగరడం, నేను దానికి రెట్టింపు అరుపుతో బావురుమంటూ రోడ్డుమీదకు పెరిగెత్తడం, క్షణంలో జరిగిపోయింది. ముందు నేను, నా వెనకాల కుక్క, అది ఎక్కడ తప్పిపోతుందో అని ఆదుర్దాతో దాని వెనకాల మా అమ్మాయీ-అల్లుడు, ఏ కారుకిందో పడి కాలో చెయ్యో విరగొట్టుకుంటానేమో అనికంగారు పడుతూ ఆయాసపడుతూ మావారు ఇలా కుటుంబం అంతా రోడ్డునపడ్డాం!!

కుక్కలంటే నాకు విపరీతమైన భయం అని తెలుసుకున్న మా అల్లుడు దాన్ని పట్టుకుని వెంటనే కేజ్‌లో పెట్టి అదేపనిగా సారీ చెప్పాడు. మా అమ్మాయి మాత్రం"ఇంత పెద్దదానివై యుండి అంత చిన్న కుక్కపిల్లకు భయపడతావా? అది షాంపూ చేసుకొని ఉదయంనుంచీ మీకోసం ఎదురుచూస్తోంది తెలుసా? చక్కగా అమ్మమ్మా-తాతకు హలో చెప్పడానికి వస్తే నువ్వు దాన్ని హడలుకొట్టడమే కాకుండా, నీ మూలకంగా అది వాళ్ళ డాడీ చేత చివాట్లు తింది తెలుసా?" అంటూ ఇన్నాళ్ళుగా దానికి నామీద వున్న కసంతా తీర్చుకుంది !

మా అల్లుడు మాత్రం ఈ వయసులో కూడా ఇంత స్పీడుగా పరిగెత్తగల అత్తగార్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు !

అతనికి తెలీదు నేను స్కూల్ రన్నింగు రేసులో ఎప్పుడూ ఫస్టు వచ్చేదాన్నని !

చిన్నప్పటినుంచి నాకు కుక్కలన్నా, సూదిమందన్నా చచ్చేంత భయం. హఠాత్తుగా స్కూల్లో టీకాలవాళ్ళు ప్రత్యక్షమైనప్పుడు, సంక్రాంతి టైములో తెల్లవారు జామున ఆవు పేడకోసం వెళ్ళేసమయంలో కుక్కలు నావెంట పడినప్పుడు ఎవరూ ఊహించలేనంత స్పీడుగా పరిగెత్తి ఆపదనుంచి తప్పించుకోవటం నాకు బాగా అలవాటు !

ఆ తర్వాత మేము మా అమ్మాయిని-అల్లుడ్ని మా ఇంటికి ఎన్నిసార్లు పిలిచినా ఏవో సాకులు చెప్పడం మొదలుపెట్టారు. గట్టిగా అడిగితే చివరకు మా అమ్మాయి అసలు విషయం బైటపెట్టింది.

"మేము రాకపోవడానికి నువ్వే కారణం.

క్రితంసారి వచ్చినప్పుడు నీ వలన రాణిని బయట ఎండలో చెట్టుకు కట్టేయాల్సివచ్చింది.

ఆ తర్వాత ఒక్కదాన్నే గరాజ్ లో వుంచితే రాత్రంతా ఏడుస్తూనే వుంది.

మేము సకుటుంబంగా మీఇంటికి రావాలంటే నువ్వు అర్జెంటుగా రిఫార్మ్ అవ్వాలి.

ఏ పూజో-పునస్కారమో చేసి కుక్కలంటే భయం పోగొట్టుకో.

ఆ తర్వాత ఆలోచిద్దాం" అంటూ తెలుగు సీరియల్స్ లోని ఆడవిలన్ లాగ మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేసింది !

దీని వ్యవహారం చూస్తుంటే నన్నే ఇది వాకిట్లో నించోపెట్టేటట్టుందని ఇక లాభంలేదని How to get rid off your fears, how to be friendly with animals? లాంటి పుస్తకాలు చదివి, మావారి సాయంతో నెమ్మదిగా ఎలాగో అతికష్టం మీద భయం పోగొట్టుకున్నా. అక్కడితో నా బాధ్యత తీరిందని భ్రమపడ్డా ! కేవలం భయం తీరితే చాలదని, వాళ్ళ కుక్కని ఎలా పలకరించాలో గ్రాండ్ పేరెంట్‌గా ఎలా బిహేవ్ చెయ్యాలో, నా రెస్పాన్సిబిలిటీస్ ఏమిటో అన్నీ మొట్టికాయలు వేయించుకు మరీ నేర్చుకున్నాను.

మొదట్లో నేను మా అమ్మాయి అత్తవారి యోగక్షేమాలు అడిగితే, "అందరు ఎలా వున్నారని పేరుపేరునా అడుగుతున్నావు కానీ మా అమ్మాయి ఎలా వుందని అడగవేం?" అని అక్షింతలు వేసింది !

ఆ తర్వాత మాట్లాడినప్పుడు చేసిన తప్పు దిద్దుకుందామని " హౌ ఈజ్ డాగ్?" అని అడిగి మరో తప్పు చేశా.

నాకుమల్లే దానికీ గోత్రనామాలున్నాయని, సరిగ్గా సంభోదించటం నేర్చుకోమని మా అమ్మాయి ఓ క్లాసు తీసుకుంది.

క్రిస్‌మస్‌కు ఇద్దరికీ మంచి గిఫ్టు పట్టికెళ్ళి "మరి మా రాణి గిఫ్టు ఏది?" అని అడిగించుకున్నాం.

ఒకసారి వాళ్ళింట్లో ఇద్దరం ఏదో ఊసులాడుకుంటుంటే వంటింట్లో వున్న మా అమ్మాయి వచ్చి,

"అలా ఊరికే కూర్చోకపోతే రాణితో కాసేపు ఆడచ్చు కదా?" అని కోప్పడింది !

ఇదంతా పాత కథ అనుకోండి! ఇప్పుడు మేము పెర్ఫెక్ట్ గ్రాండ్ పేరెంట్స్‌ము. మా అమ్మాయి గొంతు వినగానే ముందు రాణి గురించే అడుగుతాం. మా అమ్మాయి కూడా అచ్చమైన తల్లిలాగే అది ఎంత అల్లరి చేస్తున్నదో, ఎంత తెలివిగలదో, మధ్యరాత్రిలో వాళ్ళ బెడ్ మీదకు ఎలా చేరుతుందో, బయటకు తీసికెళ్ళినప్పుడల్లా రాణికి ఎంత దిష్టి తగులుతుందో ఇంకా దాని అనారోగ్యం. . . . అన్నీ ఏకరువు పెడుతుంది !

రాణి వచ్చినప్పుడల్లా మా ఇల్లూ అందరి గ్రాండ్ పేరెంట్స్ ఇల్లులాగే సందడిగా వుంటుంది. అందరిలాగే మేమూ మా రాణి సోఫాలు ఎక్కి పాడుచేసినా, కార్పెట్లమీద పెరిగెత్తినా ఏమీ అనము, అనకూడదు కూడా.

రాణి వస్తోందంటే మా వారు చిన్నచిన్న వస్తువుల్నీ, విలువైన వస్తువుల్నీ తీసి దాచేస్తుంటారు !

అందరు గ్రాండ్ పేరెంట్స్ చేస్తున్నట్లే మేమూ "రాణి"ని బేబీసిట్ చేస్తుంటాము.

మీ పిల్లలు రూల్స్ పెట్టినట్లే మాకూ బోలెడు రూల్స్ వున్నాయి.

"ఇప్పుడే డిన్నరు ఇచ్చాం, ఇక దానికి ఏమీ పెట్టద్దు" అని ఆర్డరిచ్చి వెళ్తారు.

మేము అలాగే అని తల వూపుతాం. వాళ్ళు అటు వెళ్ళగానే అది తోక వూపుకుంటూ మాతోపాటు వేడివేడి ఇడ్లీ-సాంబారు, మసాలా దోశెలు, చపాతీ-కూర్మాలు లాగిస్తుంది !

రాణీ ఎలాగో చెప్పదు అలాగే మేమూ చెప్పం.

మీ ఇళ్ళలో పిల్లలక్కావాల్సినవన్నీ వున్నట్లే, మా ఇంట్లో మా రాణీకి కావాల్సినవన్నీ వున్నాయి.

ఈ మధ్యనే డైమండ్స్ పొదిగిన కాలర్ మా బుజ్జిరాణి మెడలో వేస్తే, దాన్ని మేము అతి గారాబం చేసి పాడుచేస్తున్నామని అందరి పిల్లల్లాగే మా పిల్లలు మమ్మల్ని కోప్పడ్డారు ! రోజూ వాక్‌కు వెళ్ళమంటే మొరాయించే మావారు రాణి వస్తే చాలు దాన్ని తీసుకుని షో అండ్ టెల్‌కు బయలుదేరతారు. రాణి ఎటు తీసికెళ్తే (లాక్కెళ్ళితే) పాపం మావారు అటే వెళ్తారు.

ఇన్ని రోజులైనా మా ఫామిలీ ఫొటో ఒకటి మంచిది లేదని ఈ మధ్యనే గ్రాండ్ పేరెంట్స్ డే రోజున అందరం స్టూడియోకెళ్ళి తీయించుకున్నాం. తలుపు తీయగానే ఎదురుకుండా కనిపించే ఆ ఫొటో చూసిన ఎవరికైనా మాదెంత హ్యాపీ ఫ్యామిలీయో ఇట్టే తెలిసిపోతుంది !

గ్రాండ్ పేరెంట్స్ అంటే వుత్తినే మనవలు-మనవరాళ్ళను చూస్తేనే సరిపోదని, వాళ్ళు పెంచుకునే పెంపుడు జంతువుల్ని కూడా ప్రేమించి పెంచగల సమర్థత కలిగివుండాలని చాటిచెప్పిన మొట్టమొదటి దంపతులము మేమే !

ఇప్పుడు తెలిసిందా మీకు?

జి.పి.ఎ. లో మాకు అంత గుర్తింపు ఎందుకు వచ్చిందో?!